

2014

LIII. ŠP (30. 5.–1. 6.)

Tentokrát pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana a s novou hlavní organizátorkou Alenou Crhovou, již sekundovala její dcera Kateřina spolu s Karlem Tomasem. Během tří dnů šestnáct představení – třináct inscenací, jeden site-specific projekt a dvě produkce inspirativní. Hrál se v Kulturním domě, v jeho velkém, hudebním a loutkovém sále, samozřejmě v Divadle Fráni Šrámka jak v klasickém prostoru, tak na jevišti s diváky, v Divadle Pod čarou, také v kostele sv. Trojice a na zimním stadionu. Od tohoto ročníku se začal pořádat rozsáhlý doplňkový program pro píseckou veřejnost *Šrámkův Písek – Písku*, na němž spolupracovalo především Divadlo Pod čarou s Mirkem Pokorným a Centrum kultury.

Soutěžní program byl rozsáhlý. Za obzvlášť experimentující inscenaci označil Vladimír Hulec v recenzi pro AS *Kolektivní zážitek* pražského souboru FKK (Jan Mocek a Michaela Žemlová) – diváci vybavení tabletem a sluchátky putovali pustým zimním stadionem a ocitali se v různých situacích „umožňujících různé interpretace i radikální zavržení“, ambiciózní projekt, ale jen nahozený a nedotažený. Podobně si s publikem zahrával i náchodsko/kladsko/pražský Dred v inscenaci *Kolébavá*, jemuž se však představení oproti turnovskému Modrému kocourovi bohužel „vymklo“, a dokonce natolik, že to podle Hulce performery zcela „rozhodilo“ a publikum si s ním nevědělo rady...

Plzeňský soubor BUDDETO! předvedl autorskou inscenaci *Nazí* (Michal Ston podle románu Ivy Procházkové) formou postdramatického divadla – citlivé, emočně silné „křehké divadlo jako pavučina“. Divadlo Vydýcháno z liberecké ZUŠ uvedlo v režii, scénografii a s hudbou Lukáše Horáčka inscenaci *Věra 2.014*, pseudodokumentární apelativní a psychoterapeutické divadlo, pokoušející se vtáhnout do dění diváky, leč poněkud nepřesvědčivě a křečovitě.

Inscenace *Mamut mamut* Divadla Kámen podle recenzenta byla vyvrcholením Macháčkovy dosavadní práce: „nepodstatný příběh hry, ale v myšlenkové a dějové neurčitosti přesně utkaný z konkrétních slov a vědeckých definic – absurdní situace reflektují realitu světa coby neuchopitelné záhadnosti“. *Gilgameš* souboru Dřina a papír z Lednice (autor projektu, režie, dramaturgie a scénografie Honza Neugebauer) byl jakýmsi „chudým divadlem“: jen balící papír, krabice, papírové tyče, naivistické masky a také „až naturalisticky interpretovaná hlavní postava v podání vozičkáře Dana Rampáčka – inscenace probouzející vysokou citovost, jakýsi až rituál – divadlo krutosti atakující diváka svou přímostí, svým bytím“. Rituální podtext zazněl také v inscenaci souboru Děvčátko a slečny jaroměřské ZUŠ F. A. Šporka *Kázání děvčátkům a slečnám*, podle Ch. Perraulta a B. H. J. Bílovského ho připravila Jarka Holasová; představení však neprospl prostor kostela sv. Trojice. Holasová přivezla do Písku i svůj další „zuškovský“ soubor Mikrle hned s dvěma inscenacemi *Kráska v dřevě spící (1. a 2. část)* také podle Ch. Perraulta (a G. Basile), obě jako „celodenní tvar, který různými prostředky a výklady analyzoval klasické pohádky, z jedné strany strašidelné, z druhé horory, z třetí iniciační obřady, a ze čtvrté – jako varování před prostitucí“, jako vždy u jaroměřských poutavé a jímavé divadlo.

Poprvé se představil královéhradecký soubor Q10 pracující pod hlavičkou Studio Divadla Drak (vedený jeho hercem Filipem Humlem) s inscenací podle Richarda Brautigana *V melounovém cukru* – hrálo se uprostřed mezi diváky a Huml podle Hulce „využil estetiku psychedelie, propojil ji s energií a krásou bezhraničného mládí a zastřešil do tajemna rituálu a slov jako ve Woodstocku“, podobně se v duchu „psychedelického humoru“ představil i Jan

Géryk (HG feat. Uhřík Nový Jičín) v one-man show **Postbluespunk**, vyprávějící nápaditě vypointované a částečně improvizované osobní minipříběhy.

Humor „daleko sofistikovanější“ představil Antonín Puchmajer D. S. v inscenaci **Be Pozzy!** (režie Vladimír Mikulka a kol.) jako ironický kabaret na principu někdejších text-appealů, rozehraný v „autentickém“ kavárenském rámci. Telčský soubor Negativ uvedl variaci na *Hamleta*, autorskou hru **Sežrat boty** ve stylu jakéhosi „naturalistického ochotnictví, avšak bez potřebné razance“. Pardubické Divadlo Najt si upravilo autobiografickou knihu Andyho Warhola, kterou pod názvem **Od A k B a zase zpět** hrálo jako „pop-artovou inscenaci“ s přesně zvolenou výtvarnou a hudební estetikou a dobrým činoherním herectvím Jany Tiché a Nadi Kubínkové. A ještě mostecký soubor KÁŤAJeBÁRAJeSKÁLA: představil „divadlo poezie“ s texty Lubomíra Typlta z hip-hopové kapely WWW s názvem **MCHS (We want word)**, pásmo spíše recitované, přesto se zaujatou divadelností, která podle Hulce „někdy sykla, někdy i drapla“.

V porotě byli Jan Císař, Alena Zemančíková, Vladimír Hulec, Jiří Adámek a Ján Šimko. Redakci zpravodaje vedl Jakub Hulák (editor), psali Petr Klarin Klár a David Slížek (grafika Radek Pokorný, fotografie Milan Strotzer), kromě programové brožury vyšla tři čísla. V doplňkovém programu hrála pražská Vosto5ka nové představení *Slzy ošlehaných mužů* (scénář a režie Ondřej Cihlář) a soubor pražské KALD DAMU inscenaci podle J. Sinclaira a J. Darka v úpravě a režii Petry Tejnorové *Umění braku on air*, program zahrnul i přednášku Jiřího Adámka o práci KALD DAMU a Petr Nůsek s Jakubem Nvotou představili v DPČ koncepci dílny „o násilí a smrti na jevišti a před kamerou“, plánovanou pro srpnový šumperský S.M.A.D., který se pak konal od 15. do 24. srpna.

V sobotu 31. května na parkánech města se v rámci akce *Šrámkův Písek – Písku* hrálo pro děti, hlavně loutková představení: Tomáš Machek *O Smolíčkovi*, Michal Drtina *Šípkovou Růženku*, turnovští Čmukaři *Dračí pohádky*, Kejkliř Praha

Lud'ka Richtera *Stolečku, prostři se*. Další představení, *Plavba do neznáma*, vzniklo v rámci evropského projektu Comenius – partnerství mezi píseckou waldorfskou ZŠ Svobodná a jejím maďarským protějškem. Bohaté byly opět výtvarné tvůrčí dílny pro děti, program nabídl i koncert písecké experimental-folkové kapely Třetí sloka a žongléřskou školičku pro malé i velké žongléra a klauna Půpy, písecká Šermířská a divadelní společnost RIVAL předvedla opět vystoupení *Císařovi chráněnci aneb komedie plná nápojů...*

Když jsem přemýšlel, jak tento ročník charakterizovat, odlišit jej od ostatních a vystihnout jeho specifikum, dlouho jsem váhal. Nic převratného, radikálního, se neudálo. Přijely zkušené soubory s inscenacemi v jejich vyhraněných poetikách a myšlenkových kódech. Přijely ZUŠky s ambiciózními autorskými projekty, řízenými jejich pedagogy a vedoucími. A objevilo se pár samorostů, kteří si jdou vlastními cestami, ať jsou dlážděné či bahnité, starodávne, moderní či postmoderní. Jako by divadlo zkoušelo, kudy se ukázat a jak. Jako by číhalo v různých koutech města, v různých prostorech a částicích. Jako by bylo schované a současně všudypřítomné. Jako by nás prostupovalo a současně nebylo vidět. A pak jsem na to přišel. V Písku se letos v divadelní praxi naplno projevila Heisenbergerova teorie neurčitosti: Čím přesněji známe polohu částice, tím neurčitější je informace o její hybnosti, a tedy i větší rozptyl v určení její kinetické energie. V překladu do divadelní terminologie: Čím přesněji známe jednotlivé složky produkce (text, poetiku souboru, jeho styl, žánr, ve kterém se pohybuje, práci režiséra nebo každého z herců), tím neurčitější je informace o sdělení samotného představení, a tedy i větší rozptyl v jeho interpretaci. A

naopak. (Hulec, Vladimír. Divadlo, které číhá aneb Principy neurčitosti alternativního divadla. AS 2014, roč. 51, č. 4, s. 24–25)